

άντεροσυκωτοπλέμονα τά, άμάρτ. άντεροσυκωτο-
φλέμονα Σϋρ. άδεροσυκωτοφλέμονα Πάρ.

Έκ τών ούς. άντερο, συκώτια καί πλεμόνια.

Έντερα μετά τοῦ ήπατος καί τών πνευμόνων ένθ' άν.:
Φρ. Ποῦ νά 'δῇ ὁ διάολος μέσ' 'ς τὰ άδεροσυκωτοφλέμονά σου!
(άρά) Πάρ.

άντεροσφάχτης ό, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,164.

Έκ τών ούς. άντερο καί σφάχτης.

Πόνος δριμύς τών έντέρων (ώς σφάζων τρόπον τινά
τὰ έντερα) ένθ' άν. Συνών. στρόφος, σφάχτης.

άντεροσφίχτης ό, Θράκ. Κύπρ. Μακεδ. (Κοζ.) — Λεξ.
Δημητρ. άδεροσφίχτης Πελοπν. (Μάν.) άδιρουσφίχτ'ς
Λέσβ. (Συκαμ.) Σάμ.

Έκ τών ούς. άντερο καί σφίχτης.

Ζώνη τῆς κοιλίας ανθρώπων, ένιαχού δέ καί ζώων.

άντερούδιν τό, Κύπρ.

Έκ τοῦ ούς. άντερο καί τῆς ύποκορ. καταλ. -οῦδιν.

Άντεράκι, ὁ ίδ.: Τὸ μωρὸν πονεῖ τ' άντερούδιν του.

άντερούλλα ή, άμάρτ. άδερούλλα Κύθηρ. Πάρ.
Πελοπν. (Μάν. κ. ά.)

Έκ τοῦ ούς. άντερο καί τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦλλα άνευ σημ. ύποκοριστικῆς.

Έντερον ένθ' άν.: Αἶνιγμ.

Τρανῶ τὴν άδερούλλα μου | καί σκούζ' ή Θοδωρούλλα μου
(τὸ σχοινίον καί ὁ κώδων τοῦ ναοῦ) Μάν. κ. ά. Πβ.
άντερούλλακας.

άντερούλλακας ό, άμάρτ. άδερούλλακας Πελοπν.
(Μάν.)

Μεγεθ. τοῦ ούς. άντερούλλα διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ακας.

Μέγα έντερον: Αἶνιγμ.

Τρανῶ τὸν άδερούλλακα | καί σκούζ' ὁ Θοδωρούλλακας
(τὸ σχοινίον καί ὁ κώδων τοῦ ναοῦ).

Πβ. άντερούλλα.

άντερούλλι τό, άμάρτ. άδερούλλι Κρήτ.

Ύποκορ. τοῦ ούς. άντερο διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -οῦλλι.

Άντεράκι, ὁ ίδ.: Σήμερα έφαγα άδερούλλι.

άντερουλλιά ή, άμάρτ. άδερουλλέα Κύθηρ.

Έκ τοῦ ούς. άντερούλλι.

Ό σωλήν τοῦ ναργιλῆ (ώς ὁμοιάζων πρὸς έντερον):
Μιά άδερουλλέα 'ς τὸ στόμα άπ' τὸ πουρνὸ ὡς τὸ βράδυ.

άντεροφουσκιάζω άμάρτ. άντεροφουσκιάζω Σίφν.

Έκ τοῦ ούς. άντερο καί τοῦ ρ. *φουσκιάζω
<φούσκα.

Έξοργίζομαι. Συνών. άντεροφουσκίζομαι.

άντεροφουσκίζομαι Κίμωλ. Σίφν.

Έκ τοῦ ούς. άντερο καί τοῦ ρ. *φουσκίζομαι
<φούσκα.

Άντεροφουσκιάζω, ὁ ίδ., ένθ' άν.: Άντεροφου-
σκίστηκα! Κίμωλ.

άντεροχτύπημα τό, άμάρτ. άδεροχτύπημα Κρήτ.

Έκ τών ούς. άντερο καί χτύπημα.

Τρόμος, φόβος, άγωνία. Συνών. άντεροχτύπησι,
καρδιοχτύπι.

άντεροχτύπησι ή, άμάρτ. άδεροχτύπησι Κρήτ.

Έκ τοῦ ρ. άντεροχτυπῶ.

Άντεροχτύπημα, ὁ ίδ.: Αὐτὸς ἔχει άδεροχτύπησι νά
ιδῇ τὸν δεῖνα.

άντεροχτυπῶ άμάρτ. άδεροχτυπῶ Κρήτ.

Έκ τοῦ ούς. άντερο καί τοῦ ρ. χτυπῶ.

Έξ αἰφνιδίου φόβου ἔχω παλμούς τῆς καρδίας.

άντεροχύνω άμάρτ. άδιρουχύνου Θράκ. (Μάδυτ.)
Λέσβ. Μέσ. άδεροχύνομαι Κρήτ.

Έκ τοῦ ούς. άντερο καί τοῦ ρ. χύνω.

1) Πλήττων ἑξάγω τὰ έντερα Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ.:
Τὸν άδιρόζ'σι Λέσβ. || Φρ. Νά τὸν διῶ άδιρουχ'μένον! (άρά)
Μάδυτ. β) Μέσ. ἔχω άκατάσχετον εὐκοιλιότητα Κρήτ.:
'Άδεροχύνθηκε ὁ δεῖνα. 2) Μέσ. μεταφ. λυποῦμαι σφόδρα
Λέσβ.: 'Άδιρουχύνουμι νά βλέπου τὰ δέδρα άπότ'στα.

άντέρωμα τό, Στερελλ. (Άμφ.) άντέρωμα Ήπ.
(Χουλιαρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'ντέρωμα Πελοπν. (Τριφυλ.)

Έκ τοῦ ρ. άντερώνομαι.

Έκτασις μετ' έντάσεως τών μελῶν τοῦ σώματος κατά
τὴν άφύπνισιν ή ἔνεκα καταστάσεως νοσηρᾶς ένθ' άν.:
Μ' εἶχαν πιάσ' κάτ' αντιρώματα σήμειρα! Αἰτωλ. Συνών.
ιδ. έν λ. άνακλαδητό.

άντερωμάρα ή, Στερελλ. (Άμφ.) αντιρωμάρα Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Άρτοτ.) άδιρουμάρα Λέσβ. Σάμ. 'ντιρου-
μάρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ τοῦ ούς. άντέρωμα καί τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρα.

1) Τὸ νά ἑκτείνῃ τις συχνά μετ' έντάσεως τὰ μέλη
τοῦ σώματος δι' άδιαθεσίαν ή νοθρότητα Λέσβ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. Άμφ. Άρτοτ.): Εἶχε μιὰ άντερωμάρα άνυπόφορη
Άμφ. Έχου νιὰ αντιρωμάρα, μὶ πέθανι, θὰ θιρμαθῶ
Αἰτωλ. Μ' ἔπιασι νιὰ 'ντιρουμάρα τρανή, μὶ πιριμέν' θέρμ!
αὐτόθ. 2) Άδιαθεσία Σάμ.

άντερώνομαι Στερελλ. (Άμφ.) αντιρώνομαι Ήπ.
(Χουλιαρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) άδιρώνομαι Σάμ.
'ντερώνομαι Πελοπν. (Μεσσ. Τριφυλ.) 'ντιρώνομαι Στε-
ρελλ. (Άρτοτ.) 'δερώνομαι Πελοπν. (Οἶν.)

Πιθανῶς ἔκ τοῦ ούς. άντερο.

Έκτείνω τὰ μέλη τοῦ σώματος μετ' έντάσεως ἔνεκα
νοσηρᾶς καταστάσεως ή άτονίας ένθ' άν.: Οὐλο άντερώ-
νομαι σήμερα καὶ δὲν ξέρω τί ἔχω Άμφ. Μὴν 'ντιρώνοι,
θὰ κουπῇ τίποντα μέσα σου Άρτοτ. Άντιρώνοι, γλέπον,
θὰ θιρμάθηκας Αἰτωλ. Άντιρώνιτι τοῦ πιδί, θὰ θιρμαθῇ
αὐτόθ. Συνών. ιδ. έν λ. άνακλαδίζω Π.

άντερωσιζά ή, Στερελλ. (Άμφ.) — Λεξ. Μ. Έγκυκλ.
Δημητρ.

Έκ τοῦ ούς. *άντέρωσι.

Τὸ σύνολον τών έντέρων, τὰ σπλάχνα έν γένει τοῦ
σφαγίου. Συνών. άντερσιζά, άντερικό.

άντεσιζά ή, άμάρτ. άδεσιζά Κεφαλλ.

Έκ τοῦ ρ. άντένω.

Περιπλοκή τών ένδυμάτων εἰς ἑμπόδιόν τι: Καλὴ
άδεσιζά ἐπῆρες! Συνών. άντέσιμο 2, μπλέξιμο.

άντέσιμο τό, Λεξ. Δημητρ. 'ντέσιμο Λεξ. Δημητρ.
'ντέσ'μον Ήπ. (Ζαγόρ. κ. ά.) Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Έκ τοῦ ρ. άντένω.

1) Συντυχία Λεξ. Δημητρ.: Καλὸ 'ντέσιμο (εὐχὴ πρὸς
αγάμους). Συνών. άντεμα 1. 2) Άντεσιζά, ὁ ίδ.,
Ήπ. (Ζαγόρ. κ. ά.) 3) Κακὸν συναπάντημα δαιμονίων
Στερελλ. (Εὐρυταν.): 'Ιγὼ εἴμ' άποῦ 'ντέσ'μον π' δὲν άκούον
Εὐρυταν. Συνών. άντεμα 3.

άντέτι τό, σύννηθ. άντέτ' Ήπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Άδρια-
νούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) άδέτι Κρήτ. κ. ά. άδέτ' Ίμβρ.

